SKRINET

ILDMÅNE

HALLUM BORGEN I SKOVEN

AFSNIT 4

BENT BJERRE

Hallum Borgen var planlagt af Gorm Den Gamle, som fik fældet træer i en langbues afstand til Borgen.

Harald udbyggede Borgen sammen med mænd, som havde særlige kvaliteter som krigere.

Her skulle de udvalgte mænd oplæres i både strategi, ære og en ny krigskunst, som Harald havde udtænkt i forbindelse med de nye Ringborge.

De tre krigerhuse

Krigerne boede i tre grupper i huse med hver sin gruppefarve, som markerede de tre i grupper, som kunne udvikle kampteknik sammen og mod hinanden.

En gang om året blev der udtaget de bedste og pladserne blev erstattet med nye unge mænd, som blev trænet op i styrke og våbenbrug.

Harald var til stede, når der skulle udvælges de krigere der skulle gå videre.

Storbonde Wilhelm Økse God

Wilhelm ØkseGod havde set 35 somre og bar sine ar som medaljer fra et liv levet med sværd i hånden. Hans skuldre var brede som borgens port, og hans blik var hærdet af togter, storme og tab.

BORGFRUEN POPA

Under et tidligt felttog i Letlandia, havde han erobret en smuk kvinde, som blev borgfruen PoPa – en stolt og viljestærk kvinde på 29, hvis øjne stadig glimtede som flint, når hun talte sin vilje. Hun var altid klædt i røde farver, som hendes uld fra fåreholdet i landsbyen leverede til farveriet ved søen.

Sammen havde de nu avlet tre børn, hver med sin egen gnist:

- Rola, den ældste søn på 15, var allerede en spirende kriger med sin fars ro og sin mors stædighed.
- Vigar, 12 somre gammel, var kvik og nysgerrig– altid med spørgsmål og planer.
- Gro, den yngste på 9, var vild som en utemmet hest og havde mere vilje end de fleste voksne i borgen. Hun kunne få en trælle til at bøje sig med ét blik.

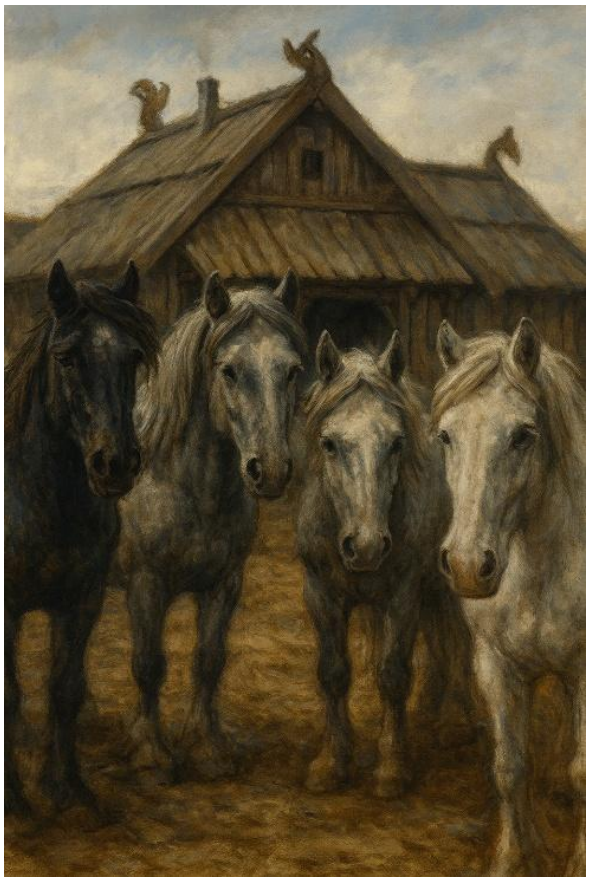
Wilhelm var ikke blot husbond – han var leder af Borgen, ansvarlig for oplæring af krigerne og for at holde orden i både våbenhus og hestefold. Hans gård lå til højre for Borgporten, et solidt hus bygget af mørkt egetræ og sten, med plads til både familie og fæ. Den ene fløj husede får, geder og høns og trælle, mens Borgfrue med børn boede i den anden fløj.

Trællene, bundet af skæbne og pligt, passede jordstykkerne udenfor borgens mure. Her voksede byg og hør – livsnødvendige afgrøder til husholdningen og til handel med fremmede. Wilhelm holdt øje med alt, fra sværdets skær til høstens fylde, og intet i hans domæne undgik hans blik. **Wilhelm selv havde trukket sig tilbage til Langhuset,** hvor han havde indrettet sin bolig og overladt storbondegårdens daglige drift til kone og børn.

I Langhuset med de sodsværtede bjælker og ildens sagte knitren, tilbragte han aftenerne i selskab med sine krigere og udvalgte gæster.
Der blev skænket mjød i horn, mens nye våben blev fremvist og vurderet, og angrebsstrategier blev lagt under dæmpede samtaler og rungende latter.
Trælle og friller sørgede for mad, varme og underholdning – som skygger i baggrunden, men uundværlige for husets rytme og ritualer.

HESTEHUSET

Heste var Wilhelms stolthed. Han rådede over fire af landsbyens ypperste heste — stærke, stolte dyr med blanke manker.
Trællene, som tjente under hans husstand, plejede dem med omhu og førte dem dagligt til de frodigste græsmarker i landsbyens marker nord for landsbyen., hvor der var saftigt græs.

Fire heste var opstaldet inde i Borgen, altid klar til kamp.

Uden for borgen, i landsbyens udkant, gik hestebonden Toke Hageland og syslede med sin særlige avl.

Han fremavlede små, sejlivede heste, skabt til at følge mændene ud på de lange togter i de nye slanke langbåde.

Langt mod nord, på de vindblæste øer, fandt de første krigere der kom på disse kanter, heste af lav vækst — dyr, der havde lært at leve af det magre græs og de stride buske. Perfekte til langbådekrig.

Frille- og Slavehuset:

Frille Huset delt i to sektioner: Frille- og Slavehuset – et funktionelt og ceremonielt hus, opdelt efter en ny skik.

- Venstre fløj: Her bor de fem slaver, hvoraf fire er udvalgt til at aflaste krigerne. De varetager daglige opgaver som at patruljere borgens ydre, vedligeholde markarealer og sikre forsyninger. Den femte slave fungerer som koordinator og budbringer mellem landsbyen og borgens indre.
- Højre fløj: Her holder de to friller, Randi og Signe og Kea, til. Deres rolle er både æstetisk og social – de står til rådighed for krigerne og har til opgave at skabe en behagelig atmosfære for både faste beboere og gæster.

Denne opdeling af huset afspejler en tradition blandt MAGYARENE, hvor friller og slaver boede side om side, men med klart adskilte funktioner. Slaverne var rygraden i den daglige drift, mens frillerne repræsenterede velkomst, komfort og ære for krigerne.

Randi, Signe og Kea

Er ikke blot tjenere – de er bærere af ritualer og stemning. Når nye krigere ankommer til borgen, er det deres ansvar at byde dem velkommen med varme, musik og duftende urter. De sørger for, at krigerne føler sig hjemme, og at gæster oplever borgens storhed og gæstfrihed.

BORGBRØNDEN

En kilde som leverede vand til brønden og løb videre ned til landsbyen hvor den sammen med landsbyens 3 brønde leverede vand til hele søområdet mod syd.

Kamppladsen

Blev brugt til hverdag som træningsplads for krigerne og til festlige begivenheder.

SMEDE- & TRÆHUSET

I borgens beskyttende mure mod sydøst, lå værkstedet hvor Smed Bjørn arbejdede med ild, form og fantasi. Her duftede der af harpiks, smeltet metal og friskspaltet eg, og lyden af hammer mod ambolt.

Smed Bjørn, bredskuldret og vejrbidt, kom fra den store vikingeby ved vestkystens stormfulde strande. Han havde smedet sværd i Dublin, repareret skibe i Hedeby og lært runemagi af en gammel kone på Island.

Det var dér, han mødte Roar – en træmand med hænder som rødder og øjne, der kunne læse årringe, som andre læser runer. Deres venskab blev smedet, da de vendte hjem og blev hyret af Harald til at skabe nyt i jern og træ.

Deres fælles værksted lå i tilknytning til deres bolig – en praktisk og strategisk placering, hvis fjender nærmede sig, og landsbyen måtte søge ly bag borgens mure. Her blev de finere arbejder udført: udskårne dørkarme med dyremotiver, smukke skrin med skjulte låse, og våben med indlagte runer og sølvdetaljer, som kunne bringe både ære til ejeren.

Men nede i landsbyen, hvor pladsen var større og arbejdet grovere, blev der fældet træer, savet bjælker og smedet søjler til nye huse. Her blev idéer til virkelighed, og nye tiltag til borgen tog form – altid med Bjørn og Roar som de tavse mestre bag værket. Hver bjælke og bolt bar deres fingeraftryk, og hver bygning rejst i deres navn blev en del af landsbyens historie.

Langhuset i Hallum borgen

Langhusets indre dunkelt og røgfyldt, oplyst af faklernes skær og lyset fra den åbne ild fra ildstedet midt i rummet. Røg stiger op mod det åbne tag hul, hvor den langsomt siver ud gennem sprækkerne i det sodede tag. Væggene er beklædt med vævede tæpper og dyreskind, der både isolerer og fortæller historier gennem mønstre og symboler.

Over bænkene hænger redskaber, skjolde og jagttrofæer, omhyggeligt arrangeret efter funktion og status.

Gryder og jernkedler kan hænge i kæder fra bjælken over ilden. Duften af ristet byg og tørret fisk blander sig med røgen. Røgelsen fra brændt enebær og harpiks giver rummet en næsten hellig stemning.

Mod den ene gavl står højsædet — et bredt, udskåret sæde med høje armlæn og dyreskindsbetræk. Her sidder Harald, når han er på besøg, ellers var det Wilhelms plads omgivet af symboler på magt:

Den lokale Skjald TORBJØRN

Langhuset var centrum for fortællekunst, Specielt den lokale Skjald TORBJØRN som til daglig kaldtes Torben. Torbjørn var god for flere håndfulde spændende historier op til JÔl, Vinter solhverv, som var den vigtigste tid for historiefortælling i Hallum.

DEN BLÅ HELBREDER
varsler om fremtiden ved den store samling i næste afsnit.